

Tal dia com avui fa...

1 any

Els pressupostos
El govern avisa la CUP que no té la intenció de retirar els comptes, però reitera la seva disposició a retocar-los. Els anticapitalistes volen un nou projecte.

10 anys

Nova presó
36 presos provinents de la Model de Barcelona ocuparan algunes de les cel·les del centre penitenciari Brians II, amb una capacitat per a 1.500 interns.

20 anys

Nova cohabitació
La victòria de l'esquerra a la segona volta de les eleccions legislatives franceses força Jacques Chirac a una nova cohabitació

Full de ruta

Imma Merino

López Raimundo

Tribuna

Joan Abril Español. Filòleg

Model de llengua periodístic

No puc dir que vaig assistir a cap dels últims concerts de Raimon al Palau de la Música. No perquè no tingui una altíssima estima a un cantant del qual tinc unes quantes cançons impreses al cor de la memòria. Senzillament, i a la vegada estranyament, em va passar per alt comprar una entrada. I és així que em vaig conformar veient i sentint el seu últim concert, bellíssim i tan serenament emotiu, a través de TV3. El cas és que una de les cançons que, entre tantes, m'agraden especialment és *T'he conegut sempre igual com ara*, que va arribar poc abans dels bisos i precedida de la versió en català de *Te recuerdo Amanda*. Un cop va acabar de cantar *Et recorde Amanda*, Raimon va explicar les circumstàncies en què va conèixer el tema de Víctor Jara, fer-lo seu i intentar propagar-lo a les acaballes de la dictadura franquista: una estada al Xile del govern d'Allende, una revelació fulgurant de la bellesa d'aquesta cançó que va voler fer seva duent-la a la pròpia llengua, una nova ensopegada amb la censura franquista que, deixant pas-

Sí, tenint present una persona concreta, la cançó pren una dimensió col·lectiva: "Tots els que lluiten i que, com tu, calladament treballen"

sar primer l'enregistrament en un disc, va prohibir-ne la presentació en descobrir qui era el cantant xilè. Tot seguit, va presentar *T'he conegut sempre igual com ara*, sense nomenar-ne el títol, com un homenatge a tots aquells que van lluitar en clandestinitat contra la dictadura.

Em va estranyar que Raimon no digués que la cançó va inspirar-la, i per això hi està dedicada. Gregorio López Raimundo, líder històric del PSUC que va viure i lluitar molts anys en clandestinitat contra el franquisme: "Els cabells blancs, la bondat a la cara, els llavis fins dibuixant un somriure." Però potser encara més que no hi fes referència el comentarista de TV3, que va dir que, amb aquesta cançó, Raimon expressava la seva solidaritat amb els que han lluitat i encara lluiten per les llibertats. Sí, tenint present una persona concreta, la cançó pren una dimensió col·lectiva: "Tots els que lluiten i que, com tu, calladament treballen." No oblidem, però, els noms dels comunistes que van lluitar contra el franquisme.

El dimecres 24 de maig es va celebrar la Jornada de Llengua als Mitjans de Comunicació de les Terres de l'Ebre promoguda pels Serveis Territorials de Cultura a les Terres de l'Ebre i organitzada per la Direcció General de Política Lingüística. El motiu d'aquest acte no era altre que oferir unes pautes i unes reflexions sobre el model actual de llengua dels mitjans de comunicació orals i escrits ebrencs, arran de la publicació de la nova gramàtica de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC).

AL LLARG DE LA JORNADA, els cinc ponents (Albert Aragonés, Carles M. Castellà, Mònica Montserrat, Àngela Buj Alfara i Jordi Duran) van presentar un model de llengua als mitjans de comunicació prenent com a referència l'obra normativa i, especialment, la nova gramàtica. S'hi van tractar qüestions com ara la pronúncia "realitzar" (*realitzar*) sense la dental, l'ús en sintaxi de "hi han més de quaranta inscripcions", la presència del tortosí estàndard o col·loquial en la història de la Televisió de Catalunya, el reconeixement de mots de la varietat tortosina de caràcter supracomarcal com *poal*, *cementeri*, *afonar*, *abadejo*, *are-*

na, *roig*, *brossat*, *temor*, *granera*..., i l'augment respecte del 2008, moderat, de l'ús de les formes del català occidental en el conjunt dels mitjans de les Terres de l'Ebre.

SÍLVIA TEJEDOR, PRESIDENTA del Col·legi de Periodistes a les Terres de l'Ebre, en fer la cloenda de l'acte va recordar a l'auditori, i com a autocrítica, que els periodistes han de tenir més cura de la llengua, que han d'evitar els prejudicis en l'ús de les variants occidentals, els quals s'han de combatre reclamant més presència en els canals mediàtics d'àmbit nacional per tal que els fenòmens lingüístics tinguin reconeixement

“L'estàndard general proposat per l'IEC no és pas inamovible

i prestigi en l'estàndard general.

PERÒ ¿QUIN ÉS L'ESTÀNDARD GENERAL?

Entenem que no és tan sols una frase com "hi ha més de quaranta inscrits" sinó també "hi han més de quaranta inscrits...", no és tan sols *galleda* sinó també *poal*, no és tan sols *pateixen* sinó també *patixen*..., perquè l'estàndard general proposat per l'IEC no és pas inamovible, sinó fruit d'un ús variacional que va fluctuant en l'espai i en el temps, on els periodistes tenen un paper destacat, per als quals s'han de donar pautes i models perquè disposin d'una eina de treball còmoda i pràctica. Aquesta és una de les claus perquè els periodistes, a l'hora d'utilitzar la llengua, no pateixin o pateixin poc o no pateixin gens.

PARTINT DEL MODEL DE LLENGUA de l'IEC, formada per les diverses varietats dialectals i amb l'acceptació de variants formals, volem que el model de llengua ebrenc sigui una eina de treball que legítimi aquells trets no reconeguts fins ara per la normativa, i que sigui un instrument amb el qual s'identifiquin els parlants, és a dir, una eina del poble i per al poble.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Una gran manifestació de suport

Després que el govern de la Generalitat concreti la data i la pregunta del referèndum, i la pregunta del referèndum, i la vista l'amenaçadora resposta del govern espanyol i la seva inevitable claca, seria molt convenient fer aviat una gran manifestació de suport a l'opció que demana la gran majoria de catalans, un referèndum, el millor sistema per decidir de forma pacífica i democràtica si volem o no seguir depenent d'Espanya. Valorant la gran tasca que ha realitzat la gent del Pacte Nacional pel Referèndum, crec que hauria de ser aquesta entitat qui en fes la convocatòria. Naturalment, amb el suport ben explícit de tots els partits i organitzacions que defensen el nostre dret a decidir el futur de Catalunya. Em sembla imprescindible, en un moment tan decisiu i delicat com l'ac-

tual, fer visible el gran suport popular que té l'opció del referèndum. Cal deixar molt clar, aquí, a Europa i al món, que això no és cosa d'uns quants polítics. Els qui l'organitzin no estaran sols. I no patiu, si la manifestació es prepara bé hi serem molts. També l'Onze de Setembre.

JAUME GARCIA RUIZ
Manresa (Bages)

No som d'eixe món

"No, jo dic no, diguem no. Nosaltres no som d'eixe món." Vaig assistir al concert de comiat de Raimon el diumenge 28 de maig. Impressionant. Era el seu adeu definitiu després d'una trajectòria de 55 anys.

Raimon, home de reconeguda fidelitat al país, símbol de llibertats durant la llarga nit franquista, va saber denunciar com ningú els crims de la dictadura. Va sofrir una forta re-

pressió. Referent cultural de primera magnitud arreu, amb una gran credibilitat i àmplies simpaties, com ho demostra que hagi omplert el Palau de la Música en els dotze concerts de comiat.

S'ha acomiadat en plenitud de facultats, en plena forma, com en els seus millors temps. És el moment i una manera intel·ligent de fer-ho. Però també és una llàstima per als que el seguim de tants anys...

Va dir adeu amb la mateixa cançó amb què va començar el 1962: *Al vent*

Raimon, et desitjo salut i molts anys de vida al costat de la teva estimada Annalisa.

FRANCESC GIFREU i JOVÉ
St. Joan Despí (Baix Llobregat)

Contra les floretes

Vaig llegir la carta de Marina López del dia 26 de maig, titulada "Floretes". En part té

raó, però no sé si és perquè soc gran, em sembla que ara això que diu no passa tant com quan jo era jove. En aquella època va venir molta gent de fora de Catalunya, especialment andalusos, i es veu que tenien aquest costum.

Jo m'havia trobat alguna vegada en aquesta situació, i haig de dir que si no et faltaven al respecte, més aviat m'agradava. Ara bé; jo també parlo d'antifloretes perquè alguna vegada m'havia trobat en una situació desagradable. Un dia caminava per la vorera i en direcció contrària venien una colla de nois. Em van deixar passar. Eren joves d'uns vint anys, i jo en tenia gairebé trenta; doncs un d'ells va dir: "Deixeu passar aquesta velle-ta." No era pas cap insult, però no em va agradar. Podria explicar altres casos semblants, però penso que amb aquest n'hi ha prou.

CONCEPCIÓ PUIG SANAHUJA
Terrassa (Vallès Occidental)